

ΒΟΥΛΗ.

Ἡ συνεδρεία αὕτη ἦν ἡ μόνη, καθ' ὅς διερχόμεθα καιροῦς, ἥτις ἐπαξίως δύναται νὰ καθέξη τὰς γραμμάς, τὰς ὁποίας καὶ ἀνατιθέμεθα αὐτῇ. Τούλάχιστον ἐλέχθη μία ἀλήθεια καὶ εἶδομεν τὴν θέσιν τῆς βουλῆς, ἐξαρτωμένης πάσης ἐκ τῶν ὀλίγων τῶς ὑπουργικῶν, κατὰ Τρικουπὴν, ψήφῳ. Δὲν ἐθαυμάσαμεν δὲ ὅτι αὐτομάτως καὶ ἐν ἄκαρπῃ ἐζητήσθη ἡ ἀπόπειρ' αὕτη τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος, ἀφοῦ γεννήτωρ καὶ νεκροθάπτης τοῦ ἐγένετο ὁ Φιλήμων, λίαν εὐλαθῶς προπέμφας αὐτὸ εἰς τὰς βουλευτικὰς καλλένδας, δι' ἐνὸς ἄκρως ἐλεγειακοῦ . . . «ἡ βουλή ἀρκεσθεῖσα μεταβαίνει εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.» Χωρὶς δὲ νὰ μειώσωμεν τὴν ἐπιτυχίαν ἣν ἕκαστος τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς παιζομένης κωμωδίας ἐπεδειξάτο κατὰ τὴν γενικὴν ταύτην πρόβαν, ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ κ. Μεσσηνέζης—μεθ' ὅλον τὸν βῆχα τῆς βουλῆς, πράγμα, ὅπερ συμβαίνει δόσκις ὁ κ. Μεσσηνέζης ὁμιλεῖ, ὡσανεὶ νὰ τὴν κρυώνῃ—ὑπερέβαλε πάντας, διότι ἡ βουλή—ἐκ τῆς συγκινήσεως βεβαίως—σχεδὸν πᾶσα ἐκενώθη. Καὶ ὅμως ὁ κ. Μεσσηνέζης δὲν ὠμίλησε ψυχρότερον τοῦ κ. Δεληγιάννη, τοῦ ὁποίου ὅμως τὴν ψυχρότητα ἐν μόνον δικαιολογεῖ, ἡ ἔλλειψις τῆς σουμάδας.

Διὰ νὰ πιστεύσητε ὅτι ἡ συνεδρεία αὕτη ἦν ἀληθῶς πρωτοφανής, σὰς λέγομεν καὶ τοῦτο ὅτι, οἱ δύο ἐξάδελφοι (Πετμεζάδες) παρεκάθηντο καὶ ὁ Κουμουνδούρος δὲν ἐμειδία.

Ἀξιοσημείωτος ἦν καὶ ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς ἄλλην παραγοντιλῶν, τὴν καλαμίδειον, καθ' ἣν ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ὑπόπτως ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ Καλαμίδα κἀτηγορεῖ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κ. Σωτηροπούλου, ἀποκαλῶν τὸν ἀντιστασιαγέλεα Παλαμᾶν μωρὸν καὶ λυπούμενον, διότι διατηρεῖ αὐτὸν ἔτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐνῶ ὁ Σωτηρόπουλος ἀφετέρου διὰ μορφασμοῦ ἐκπλήσσεται ἀπορῶν καὶ αὐτὸς πῶς ὁ συνάδελφός του διατηρεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλους ὡς τὸν Καλαμίδα. Καὶ οὕτω ὁ εἰς κατηγορεῖ τοῦ ἄλλου, οἷονεὶ πειρώμενοι νὰ πλύνωσιν ἀλλήλους διὰ τῆς ἰδίας των λάσπης. Ἄλλ' ὅτι οὐδὲ κἀν τὸν κόφτει τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀν εἰς νομάρχης του πλαστογραφῆ, τὸ ἀπέδειξεν διὰ τῆς ἀφελεστάτης του ἐκείνης πρὸς τὸν κ. Ἀθ. Πετμεζᾶν ἀπαντήσεως: «Τί νὰ τὸν κάνω λοιπόν, νὰ τὸν κόψω;» Γενικῶς ὅμως φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶμα δὲν κάμνει τόσην ἐντύπωσιν εἰς τὴν βουλὴν, τῆς ὁποίας τὸ πλεῖστον μέρος ἔχει ἴσως πείραν τῆς ἐντίμου ταύτης παιδείας—διότι δὲν θέλομεν νὰ προσβάλλωμεν τοὺς κ.κ. βουλευτὰς—καὶ τοῦτο ἐξάγομεν ἐκ τῶν ἀνταλλαγέντων μεταξὺ τῶν κ.κ. Βουδούρη, Φλογαίτου καὶ ἄλλων, καθ' ἃ ὁ μὲν Βουδούρης ἀπέδειξε τὸν Φλογαίτην ἐπίσης πλαστογράφον, ὁ δὲ Φλογαίτης τὸν Βουδούρην συμπράκτορά του.

Πῶς σὰς φαίνονται; Ἡμεῖς μόνον γελῶμεν, διότι οὐδεμίαν αἰσιωτέραν τρέφομεν περὶ τῆς βουλῆς μας ἐλπίδα.

Νάτος.

ΥΠΟΜΟΝΗ.

Στὸν ρόπερ, μᾶς φωνάζουν, καὶ πάλι εἰς τὰ ἴδια,
Καινούρια εἰς τὴν Πόλιν ἀνοίγεται σκηνή,
Ὁ Γκόσσειν θεὸς νὰ κάμῃ κανένα δυὸ ταξειδία,
Μὰ ἔχετε γιὰ ὅλα ὀλίγ' ὑπομονή.
Θὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει καὶ εἶναι δυνατό,
Ἄλλὰ μὲ τὸ κολᾶϊ . . . ἄς ἦνα: πιά κι' αὐτό.

Ἐπομονὴ ὀλίγη, ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι,
Γιατὶ νομίζω λέει καὶ μία παροιμία,
Πῶς ὁποῖος τρέχει πάντα καμμιὰ φορὰ σκοντάβει....
Ποτὲ καλὸ δὲν φέρνει, Πανέλληνες, ἡ βία.
Καὶ ὁ Χριστὸς μας εἶπε, προτοῦ ν' ἀναστηθῇ,
Πῶς ὁποῖος ὑπομένει ὡς τέλος θὰ σωθῇ.

Ἐπομονή . . . τοῦ Μάρτη θάρροῦν τὰ χελιδόνια,
Θὰ ἔλθῃ ἡ μεγάλη τῆς Λαύρας ἑορτή,
Ὁ ποιητὴς μας πάλι θὰ σκούξῃ τὰ μελιόνια,
Καὶ στίχοι τοῦ πολέμου θὰ πέσουν 'στὸ χαρτί.
Καὶ ὅμως μὲ εἰρήνη ὁ Μάρτης θὰ πρενᾶ,
Μὲ στρεῖδία, μὲ χταπόδια καὶ σαρακοστιανά.

Ἐλθῆ καὶ ὁ Ἀπρίλης, θὰ πρασινίσ' ἡ φτέρη,
Θὰ 'βγοῦν' ἡ ἀγκινάραις, τὰ φρέσκα τὰ κουκιά,
Κι' ἴσως ἀκόμη τότε γιὰ τῶν Ῥωμηῶν τὰ μέρη
Θὰ συζητοῦν οἱ Φράγκοι μαζί με τὴν Τουρκιά.
Θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Μάης, μὰ τότε πιά θαρρῶ
Δὲν θ' ἄχουμ' ἀπ' τὸ γλέντι γιὰ πόλεμο καιρό.

Ἄν 'στὴν πολλή τους φόρα καὶ εἰς τὸ νταῖλκι
Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχαν ὑπομονὴ καὶ τόση,
Κάθε στιγμή θὰ 'σέρναν τῆς σπάθαις ἀπ' τὴ θήκη,
Καὶ τότε ποῖς 'μποροῦσε τὸν κόσμον νὰ γλυτώσῃ.
Μὰ εἰξευρε ἡ φύσις τί ἔχει νὰ γενῆ,
Καὶ ἔδωσε τὴ φύριαν μὲ τὴν ὑπομονή.

Ἐπομονὴ ἀγία, Ἑλληνικὴ θεότις!
Αὕτη τὸ μαρασμό μας, τὴν γύμνια μας σκεπάζει. . .
Ἄς κάψουμε λαμπάδες χρυσαῖς εἰς τὸ βωμό της,
Γιατὶ αὕτη τὸ ἔθνος καὶ σώζει καὶ δοξάζει.
Προσκύνα τὴν Θεά μας καὶ σὺ, παληγοιουρκιά,
Αὕτη σὲ σώζει μόνον, καὶ ὄχι ἡ Φραγκιά.

Souris